

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4958 van 14 december 2007
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit op 17 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 11 april 2005 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 6 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 25 januari 1999 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Door de gemachtigde van de Minister werd op 9 maart 1999 een beslissing getroffen tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 23 juli 2002 werden de aanvraag tot vestiging, de beslissing tot weigering van vestiging en het verzoek tot herziening allen zonder voorwerp verklaard ingevolg de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker met zijn Belgische echtgenote.

1.4. Verzoeker kreeg op 20 juli 2002 en 18 oktober 2003 het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 13 februari 2004 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging.

1.6. Nadat hij het visum gezinshereniging bekomen had, diende verzoeker op 24 maart 2005 een aanvraag tot vestiging in functie van zijn nieuwe Belgische echtgenote in.

1.7. Op 11 april 2005 trof de gemachtigde van de Minister de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.8. Verzoeker diende een verzoek tot herziening in tegen de in punt 1.7. vermelde beslissing.

1.9. Nadat verzoeker begin september 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken bericht werd nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetswijzigingen, diende deze op 17 september 2007 onderhavig beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.7. vermelde beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

De motivering van de bestreden beslissing (bijlage 21) luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 45 § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 24 maart 2005 geweigerd aan A.A. (...).

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Het huwelijk van betrokkene met A., A. dat gesloten werd op 11/08/1998 te (...) werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 04/03/2002. Deze vernietiging werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 12/06/2002.

In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen”.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van “*de materiële motiveringsplicht, zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980*”.

2.2. Verzoeker stelt dat bovenvermelde wetgeving inhoudt dat een beslissing niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding maakt van de toestand van verzoeker op datum van zijn vestigingsaanvraag. Verzoeker specificeert dat hij op die datum gehuwd was met mevrouw S. en dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het feit dat de vestiging is aangevraagd op grond van dit huwelijk. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte gewag maakt van artikel 7, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat hij door zijn huwelijk met een Belgische onder de toepassing valt van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat hij geen strafrechtelijk beteelde feiten heeft begaan. Volgens verzoeker maakt de nietigverklaring van zijn eerste huwelijk hooguit een inbreuk uit op de civielrechtelijke openbare orde, maar niet op de strafrechtelijke openbare orde. Verzoeker benadrukt dat hij nog steeds beschikt over een blanco strafregister. Tenslotte voegt verzoeker eraan toe dat hij al meer dan drie jaar een duurzame samenleving heeft met zijn huidige echtgenote en dat hij een stabiel gezin vormt, getuige de recente geboorte van hun gemeenschappelijk Belgisch kindje in 2007.

2.3. De Raad leidt uit het eerste middel van verzoeker af dat hij de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.4. Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “*De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: (...)2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen(...).*”

2.5. Bovenvermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

2.6. In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof - 1977 - blz. 2013) met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 64/221 het volgende overwogen :

“(...)Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk ‘het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen’, aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een

specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...)”;

2.7. Artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan verstrekt worden indien de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker, op basis van de nietigverklaring van een eerste huwelijk in 2002, in 2005 nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde in België. Op grond van gegevens die zich bevinden in het administratief dossier blijkt ten andere dat verzoeker geen probleem oplevert voor de openbare orde. In het administratief dossier bevindt zich namelijk een brief van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen van 30 mei 2006 waarin gesteld wordt dat in antwoord van een brief van de gemachtigde van de Minister van 11 april 2005, het opsporingsonderzoek dat ingesteld werd met betrekking tot een schijnhuwelijk tussen verzoeker en zijn tweede echtgenote, zonder gevolg gerangschikt werd, na een positieve samenwoonstcontrole. In het administratief dossier bevindt zich tevens het bewijs dat verzoeker en zijn echtgenote een gemeenschappelijk Belgisch kind hebben dat geboren werd in 2007. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker een blanco strafregister heeft.

De Raad acht het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister de bestreden beslissing treft die enkel gebaseerd is op de nietigverklaring van verzoekers eerste huwelijk in 2002 .

Het eerste middel is gegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

2.10. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

2.11. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel.

2.12. Aangezien het eerste middel gegrond verklaard werd, is er geen reden meer om de overige middelen te bespreken aangezien dit verzoeker geen bijkomend voordeel kan opleveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 april 2005.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA

